

Református hitéleti lap

XVI. évfolyam 8. szám

2012. augusztus

MARADJ TALPON!

A magyar televíziózás rendkívül sivár tengerén üde színfoltként jelent meg a Gundel Takács Gábor által vezetett vetélkedő. A műsorvezető kérdéseire kell válaszolniuk a játékosoknak, aki helyesen válaszol talpon marad, aki nem tudja a megfejtést, a mélybe zuhan egy csapóajtón keresztül. A vetélkedő értékét emeli a szimpatikus, humoros, kedves műsorvezető, akiről sokoldalúsága és egyéb érdemei mellett jegyezzük meg, hogy református vallású, több keresztyén konferencia résztvevője, előadója. Az önfelelt játékon, az esti vetélkedőn túl, úgy érzi az ember, hogy a műsor címének a fele sem tréfa. Maradj talpon! Azaz ne ess el, ne zuhanj a mélybe, ne csússzon ki a lábad alól a talaj, maradj a felszínen, ne hagyd el magad! Úgy tűnik ma Magyarországon több millióan úzik ezt a „játékot”, minden erejüket megfeszítve, tartalékaikat felhasználva, az utolsó szalmaszálon is megkapaszkodva próbálnak talpon maradni. Azt javaslom, vegyük szemügyre országunk, egyházunk és az egyéni életünk jelenlegi helyzetét és vizsgáljuk meg e három dologban a talpon maradás esélyét!

Magyarország: Az elmúlt 22 évben több súlyos sebet kapott az ország. Az elsőkét talán észre sem vettük, a következő sebesülések rettenetesen fájtak, de úgy tettünk, mintha mi sem történt volna. Nem fáj, nem tált-hazudtunk még magunknak is és talán azt hittük, hogy vége a vesszőfutásnak. Nincs vége jelentem tisztelettel, mert a mai világban nincs kegyelem. Legalább is embereknél, országoknál, látható és láthatatlan hatalmáknál nincs. Eltipornak, kirabolnak, megaláznak mindenkit, aki hagyja magát. Sérülésünk még nem végzetes, nem halálos, de minden erőnket össze kell szedni, hogy kivédjük a csapásokat,

időt nyerjünk és újra felépítsük magunkat lelkiileg és fizikailag, mert ha nem tesszük elfertőződnek a sebek és visszafordíthatatlan lesz a beteg ország állapota. Recseg-ropog alattunk a csapóajtó, de van még idő és lehetőség a javításra a sorsfordító lépések megtételére.

Egyház: Az Egyház feladata mit sem változott az elmúlt időszakban. Lelki otthont kell nyújtania mindenkinek, aki az Úr Istent keresi. Az Egyház, mint lelki közösség összegyűjti, oltalmazza, lelki táplálékkal látja el az embereket és felhívja a figyelmüket az örök élet lehetőségére. Adódik a kérdés: sikerült-e ezt megvalósítani az elmúlt években? Az egyházi sajtót forgatva, ismerősökkel beszélgetve, egyfelől azt mondhatjuk, igen. Öröndetes események tanúi voltunk, az istentiszteletek mellett számtalan konferencia, tábor, hitmélyítő alkalom volt az Egyházban. Rengeteg templom épült és szépült, sok egyházi intézmény, iskola nyitotta meg a kapuit. Sok emberrel találkoztam, akik valamilyen életre szóló lelki élményt kaptak az Egyházban, akik hitre jutottak, megbékeltek, megtalálták a boldogság útját.

Sokan viszont hiányolják a hatékonyságot, kreativitást az egyházi szolgálatból, mások hitelességi problémákat vetnek fel. Kétségtelen, hogy a rendszerváltás nagy lehetőségeket tartogatott az Egyház számára, amik közül csak kevéssel sikerült jól élni. Nehéz megmagyarázni az Egyház tekintély veszteségét, ami azt jelenti, hogy egyre kevesebben figyelnek az Egyházból jövő hangokra, állásfoglalásai érdektelenek, társadalmi befolyása alig kimutatható. Kijelenthetjük, hogy az Egyház talpon van, bár tartása nem délceg, sem nem daliás. Sok külső és belső probléma roskasztja, de ezek ellenére vállalt szolgálatán keresztül érzékelhető és hallható az Evan-

gélium.

Egyén: A személyes sorsunk alakulása azért fontos, mert az egyénekből épül fel az ország és az Egyház. Ha sok boldog, optimista, tevékeny, Istenben bízó ember él egy országban, akkor a nagyobb közösségekben is ezek a tulajdonságok lesznek megtalálhatók. De milyenek vagyunk mi magyar emberek? Az biztos, hogy nem olyanok, mint az amerikaiak, az angolok, vagy a szláv népek, különbözünk tőlük. A szlovákokról azt mondta valaki, hogy ha tőzből egy dolog sikerül nekik, határtalanul boldogok. A magyaroknak, ha tőzből egy dolog nem sikerül, mindenki nemzethalált vizionál. Egyszer egy amerikaitól hallottam, hogy soha, sehol ennyi lehorgasztott fejű, szomorú embert még nem látott, mint Magyarországon. Mi az oka a levertségnek?

Szép országban élünk, minden földi jó megterem ezen a vidéken, az éghajlat is jónak mondható, itt vagyunk Európa közepén, városaink egészen kiválóak, sok és jó vizünk van, állítólag humoros a magyar, találékony és szívesen barátkozik. Ezek a tulajdonságok már önmagukban más kedélyállapotot biztosíthatnának a magyar embereknek.

De a legnagyobb probléma az lehet, hogy az Istennel nem sikerült rendezni sok magyarnak a viszonyát. Mert senki nem lehet maradéktalanul boldog a Földön az Úr Isten nélkül. Ez volna az egyének dolga és felelőssége, hogy az Istennel olyan kapcsolatot építsenek ki, ami hosszú távon biztosítja az örömet és az elégedettséget. Meg kell tanulni az Urat segítségül hívni, hogy minden körülmények között talpon maradjunk.

Juhász Róbert

"Az élet üzenetét mutassuk fel a halál kultúrájával szemben"

Sóvá kell lennünk a társadalomban, de nem szeretnénk magamutogató show-műsort bemutatni. Só vagyunk, ezért feladatunk az ízesítés, nem pedig az édesítés – hangsúlyozta Steinbach József püspök a Székesfehérváron megrendezett ötödik református napok záró istentiszteletén.

A REND fesztivál záróalkalmán if-

tőit már is sónak „tekinti” annak minden jó és hatékony hatásával együtt.

Só vagyunk, de nem kívánunk magamutogató show-műsort bemutatni. Só vagyunk, nem cukor, azaz a feladatunk az ízesítés, nem pedig az édesítés – hangsúlyozta, hozzátéve, Jézus Krisztus maga a „mennyei só”, és akik benne élnek, általa lehetnek sóvá és

kákat, eszközöket kell alkalmazni a modern ember elérése érdekében, számos alkalommal éppen a keresztyén üzenet ízetlenül meg. S annál nincsen taszítóbb – fogalmazott -, mint mikor a keresztyének nem szelíden és alázatosan, hanem agresszív módon jelennek meg a világban.

A só kis mennyiségben képes kifejezni igazi hatását. Nem kellene arra törekednünk, hogy még egy kis mosolyt, odafigyelést és szeretetet adjunk embertársaink felé?

Steinbach püspök igehirdetése végén azt is kifejtette, a só további lényeges tulajdonsága, hogy képes tartósítani. Ennek példájára a keresztyének fontos szolgálata, hogy megállítsák a rombolást, pusztítást, a halál kultúrájának terjedését a társadalmakban, amint Krisztus is legyőzte feltámadásával a halált. Küldetésük a krisztusi értékek megőrzése és továbbadása a világba.

A református napok hagyománya szerint a REND-zászlót a „házigazda” mezőföldi egyházmegye gondnoka, Kovács János nyújtotta át Szakáll Péter őrségi esperesnek, aki bejelentette, hogy 2014-ben várják a híveket Őriszentpéterre.

Az istentisztelet úrvacsorai közösséggel zárult a Pécsey Király Imre Református Zenekar fűvósainak és a REND kórus zenei szolgálatának közreműködésével.

Szűcs Gábor

www.redunantul.hu

jabb Miklós Gábor, a Székesfehérvári Református Egyházközség presbiterének bizonyoságtételét hallgatták a elsőként hívek a Bregyó-közi sportcentrum Kis színpadánál. Idézte a Bibliából Ézsaiás próféta szavait: „De én emlékszem szövetségre, amelyet ifjúkoromban kötöttem veled, és örök szövetségre lépek veled”. Elmondta: az Istentől kapott bűnbocsánat nem egy pillanatra, hanem az örök életre szól. Aki vétkezik és megvallja bűnét az Úrnak, bűnbocsánatot kap, s ami a legfontosabb, hogy már nem kell többet vétkeznie. Átéltette, amint hétköznapi küzdelmei az Úr győzelmei adott számára.

Igehirdetéssel Steinbach József, a Dunántúli Református Egyházkerület püspöke szolgált, a Máté evangéliumának 5 fejezete 13. verse alapján: „Ti vagytok a föld sója. Ha pedig a só megízetlenül, mivel lehetne ízet visszaadni? Semmire sem való már, csak arra, hogy kidobják, és eltapsák az emberek.” Emlékeztetett: a 2012-es REND fesztivál vezérigéje komoly evangéliumi üzenettel bír, Jézus ugyanis nem feltételes vagy felszólító, hanem kijelentő módon fogalmazott. Szavaiból az is kitűnik, hogy a köve-

kovásszá ebben a világban.

Amint a só alapanyaga a nátriumklorid, szilárd vegyület, és önmagában nem romlik meg, azonképpen Jézusban sincs változás. Ő tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. Steinbach József elmondta, Jézusban kell megmaradnunk, hiszen nélküle a szolgálat sava-borsa hiányzik. A lényeg marad ki abból az egyházból, gyülekezetből, ahol Krisztus nincs ott.

Miközben sok gyülekezetben éppen arról vitáznak, hogy milyen új techni-

SVÉDASZTALOS KERESZTYÉNSÉG?

A REND-en a református sajtó több képviselője is jelen volt és tudósított a rendezvényről. A Parókia Portál írását olvashatják a REND közéleti fórumáról. Keresztyén közösségek nélkül a nemzet és a világ élete üres, sivár, ízetlen. A „svédasztalos” keresztyénség, amiből mindenki azt csipeget ki, ami éppen kedvére való, nem helyes út – a többi közt erről, valamint a keresztyénség jelenéről és jövőjéről, az egyház nemzetépítő szerepéről, a társadalom lelki és szellemi arculatáról gondolkodtak, beszélgettek, vitatkoztak egyházi vezetők és politikusok a REND-en.

Székesfehérváron, a Református Egyházi Napok Dunántúl (REND) egyik programján Szászfalvi László egyházügyi államtitkár, Szabó István dunamelléki református püspök, Szemerei János evangélikus püspök, Tóth Tamás katolikus esperes és Cser-Palkovics András székesfehérvári polgármester mondták el gondolataikat a többszáz fős közönségnek.

Közösen

A morális válság ténye önmagában nem ment fel senkit a felelősség alól, természetes, hogy tenni kell ellene – jelentette ki *Cser-Palkovics András*. Ebben az egyháznak és az államnak egyaránt fontos szerepe van. A politikus közhelynek nevezte az egyház és az állam szétválását, mert – mint fogalmazott – „nem lehet azt mondani, hogy ez a probléma az enyém, a másik pedig a tied. Értékeket közösen kell felmutatni, az egyháznak is foglalkozni kell az állammal és fordítva.

Kipukkadt a lufi?

Feszültebben éljük meg a mindennapjainkat, mint más országok polgárai – vélte *Szemerei János*. Az evangélikus püspök a rendszerváltozás utáni első éveket lelkesedőnek és reményteljesnek látta, most pedig „mintha kipukkadt volna egy lufi” hitehagyottá vált a magyar társadalom, azonban a realitást valószínűleg egyik kép sem tükrözi. Az alapok és az értékek megrendülésének időszaka volt az elmúlt két évtized – vélekedett *Szászfalvi László*. A kérdésekre minden generációnak és nemzedéknek meg kell találnia saját, új, és hiteles válaszát. Sokat panaszkodunk, hogy kicsik és erőtlenek vagyunk, kevesen járnak templomba, de ha összegezzük Kárpát-medencei gyülekezeteinket, megállapíthatjuk, hogy nincs még egy olyan élő közösség ma Ma-

gyarországon, mint a templomok népe.”

Halálra ítélné

Köntös László arról beszélt, hogy 1989 után arra lehetett gondolni, a magyar társadalom visszatalál a keresztyén örökségéhez, ma pedig már a keresztyénség jelenléte is kérdéses Európában. „A kontinens szembe megy önmagával, azzal a szellemi lelki Európával, ami valamikor az alapokat jelentette.” *Szabó István* is csalódottságát fejezte ki az elmúlt 22 év miatt, a többi közt azért, mert a keresztyénség nem tudta megmutatni, hogy „mi keresnivalója van Magyarországon”, de kegyelemnek nevezte, hogy ennek ellenére mégis itt vagyunk. „Kemény szavakat tudok mondani az elmúlt két évtizedről. A keresztyénség újra meg újra magára marad a fontos kérdésekkel, amelyek a társadalmat is hozzásegíthetnék a morális, erkölcsi, szellemi megújuláshoz.” A püspök példaként a múltfeltárást hozta, amit „ugyan minden politikai erő elővesz, majd jegeli is a témát, ugyanis politikai kérdést csinálnak abból, ami a keresztyénségnek spirituális ügy.

Ne az Európai Parlamentben keresétek!

Szabó István szerint a társadalom azon a szemüvegen keresztül szemléli a világot, amit a média ad rá, azonban az ott látottak köszönőviszonyban sincsenek a valósággal. Csalódott vagyok azért is, mert a magyar református egyház húsz éve folyamatosan önmagát próbálja hírré tenni, és önmagából próbál hírt csinálni, miközben rá van bízva a legcsodálatosabb hír a világon, az evangélium, amit ha elejtünk, nincs miért itt lennünk” – tette hozzá.

Koncepció, stratégia, jövőkép

Az egyház tud közösséget építeni – erősítette meg *Köntös László* a püspök szavait, de hozzátette: hiába fedi le az országot egy valóságos gyülekezeti háló, mégsem tudnak egységesen cselekedni. „Mint gyülekezetek közössége nem tudtuk kihasználni a szabadság adta lehetőségeket.”

Szászfalvi László államtitkár szerint azonban voltak, akik éltek a lehetőségekkel és nemcsak arról beszéltek, hogy „mi kéne”. „Éppen Szabó István püspök volt, aki nem arról beszélt, hogy mit kér, hanem letett egy koncepciót az asztalra, stratégiát alkotott és jövőképet festett. Hasonlóan cseleked-

tek a dunántúli egyházkerületben is, ahol például vallási-turisztikai koncepciót készítettek.

Nem kérdőjelezték meg

A közösségek szerepét hangsúlyozta *Cser-Palkovics András* is. „Egy-egy polgármesteri fogadónapon csaknem húsz emberrel beszélgetek. Ezeknek a diskurzusoknak az egyik közös pontja általában a szociális probléma, de a gyökere, hogy egyikük mögött sincs semmilyen közösség.”

Tóth Tamás, katolikus esperes arról szólt, hogy sok időt tölt motorosok és vadászok között, ahol nem feltétlenül találkozik elkötelezett keresztyénnel. „Néha tényleg neki esnek az egyházaknak, és előfordul, hogy igazuk van. Sokan nemet mondanak ránk, mondván: *nekem nem kell ilyen pap, gyülekezet vagy egyház és nem fogok templomba járni*. De azt még soha senki nem mondta, hogy elegendem van az Istentől. Istent soha nem kérdőjelezték meg.”

A robotpilóták

„Életünk nagy részét robotpilóta üzemmódban tesszük meg. Amikor a lelkész felmegy a szószékre nem tudja, hogy ki mennyire nyitott az Igére, de abban a reményben hirdetjük, hogy lesznek, akiknek az életében valamit elindít majd” – magyarázta *Szemerei János*, majd folytatta: „mi nem tudhatjuk, hogy ki van éppen robotpilóta üzemmódban és ki nyitott, de mindig készen kell állnunk, még a számunkra alkalmatlan időben is. Az egyház maga is hajlamos arra, hogy robotpilótává váljon, néha sablonosan, mechanikusan közli a mondanivalóját, szervezi programjait.

Svédasztalos keresztyénség

A beszélgetés végére *Szabó István* fanyar humort csempészett be egy stand up comedyből idézve, ahol „a gúnyolódó atyafi azt mondta: vasárnap voltam templomban, sokkal okosabb nem lettem, mert pincéreként megbuknék, ha egy óra alatt kellene a dugót kihúzni az üvegből.” A rövid epés megjegyzés arra vonatkozott, hogy a tiszteletes ne szöszmötöljön! „Pedig én nem szeretnék egy svédasztalos keresztyénséget, ahol mindenki kicsipegeti magának azt, ami neki tetszik” – tette hozzá a dunamelléki püspök.

REND legyen

KORSZAKVÁLTÁS A SEGÉLYEZÉSBEN

Ebben az évben felemelő, lelki megújulásra alkalmat adó és egyben elgondolkodtató ünnepi alkalmakkal gazdagított bennünket a Mindenható. Ezek sorából is egyházkerületünkben kiemelkedik a körmeneti és a székesfehérvári alkalom, a dunántúli reformátusság egységes szervezetté alakulása 400. évfordulójának ünnepe és a Református Egyházi Napok Dunántúl, azaz hagyományosan a REND. Tudom, meghitt beszélgetéseinken többször is felmerült az aggodalom: időrendben túl közel van ez a két alkalom, nem lesz túl sok az ünneplés? Magamban még odáig is eljutottam, felidézve középiskolai tanulmányaimat, hogy a római birodalom bukása is akkor kezdődött, amikor elkezdte ünnepleni magát. (Ez hangot ugyan nem kapott, de Isten előtt a gondolat is bűn.) Örülök, hogy bevallhatom: a gyakorlat az ellenkezőjét bizonyította. A körmeneti találkozás történelmi mélysége, az ott megnyilvánuló gyülekezeti és széleskörű egyházi vezetői összetartozás kifejeződése nem gyengítette, hanem megalapozta, megerősítette a REND alkalmait, mintegy az örökül hagyott 400 éves hagyomány „végrehajtási utasítását”. Isten kegyelméből végig élhettem a REND valamennyi rendezvényét, Győrtől Székesfehérvárig. Ez már tíz esztendő. Őszinte örömmel tölt el, hogy a rendezvények egyre sokrétűbbé, színesebbé váltak. Bennem a nyúlfarknyi megmutatkozások nem az elaprózódásra utaltak, hanem a megmutatkozás, ha tetszik a bizonyágtétel iránti igényre. A fiatalság egyre szélesedő részvétele reményteljes jövőt jelez.

Talán a korom miatt is van, hogy a lélekemelő fejlődés mellett képes vagyok észrevenni a lélekrombolót is. Nem hallgathatom el, hogy a Győri rendezvénynél még nem, de a későbbieknél tapasztaltam, hogy a rendezvény záró istentiszteletén való részvétel miatt el-el maradtak helyi vasárnapi istentiszteletek. Mivel személyes ismeretségem miatt több egyházmegyére is van rátekintésem, bátorkodom az általánosítással. Sőt, tudok olyan esetről is, ahol felmerült a javaslat: a regionális központi reformációi istentisztelet miatt maradjon el a helyi. (Szerencsére nem maradt el.) Először megdöbbsentem, aztán amikor tapasztaltam, hogy a dön-

téshozók ezt teljesen ésszerűnek tartják, mélyen elgondolkodtam. Vendégségben járván részt vettem egy istentiszteleten is, amelyen elmagyarázták, hogy hogyan válhatunk a föld sójává: Úgy hogy a hirdetett ige tartalmát magunkévá tesszük, és azt időről időre továbbadjuk. A templomból kifelé jövet merült fel bennem a rosszmájú kérdés: Vajon egy elmaradt istentiszteleten hirdetett ige tartalmával hogyan lehet sózni? Magánbeszélgetésen hangzott el a sommás megállapítás: „Az a presbitérium és gyülekezet, amelynek választott (és fizetett) lelkésze van és eltűri, hogy vasárnap elmaradjon az istentisztelet, már lélekben megadta magát.” Én ennél sokkal reményteljesebbnek látom a helyzetet.

Kérem az olvasót, ne gondolja, hogy ezek a bírálat szavai. Itt szigorúan bevallott önbírálatról van szó. Meg vagyok győződve arról, hogy az aktuális döntéshozók a legjobb szándékkal cselekszenek. Nem érzik a helyzet visszataszóságát. Azért nem érzik, mert olyan társadalmi viszonyok között formálódtak, amikor nem vétek, hanem sikk volt az egyházi alkalmak elmulasztása. Felmerülhet a kérdés: De hát azok között presbiterek, sőt lelkészek is vannak, azoknak nem voltak szülei? De voltak. Azok az én korosztályom. Azokban az időkben mi voltunk a döntéshozók. Amilyen döntéseket hoztunk, vagy nem hoztunk, olyan gyümölcscsel kell beérnünk. Mit lehet hát tenni? A múltat bevallani, a hibáinkat úgy elismerni, hogy abból lássék a kivezető út, abban a döntéshozóinkkal együttműködni. Türelemre és állhatatosságra van szükség. Az egyoldalú bírálathoz nincs erkölcsi alapunk, de talán lehet Isten által is támogatott óhajunk: Természetesen REND legyen, de egyidejűleg a krisztusi szellemiségnek és sorrendiségnek megfelelően az agyunkban, a gondolatainkban, a cselekedeteinkben is **legyen rend.**

Ete, 2012.07.14

Dr.Szűj Ferenc, presbiter
Ete

Budapesten a Zsinati Hivatalban került sor arra a kétnapos intenzív tanácskozásra, amelynek keretében a svájci református egyházak segélyszervezete (HEKS) és egyházunk képviselője a HEKS magyarországi segélyezésének új modelljéről és 2014-től életbe lépő négyéves magyarországi programjának fő területeiről állapodtak meg.

A **HEKS évtizedek óta támogat** magyar református gyülekezeti és regionális kezdeményezéseket szakudásával és jelentős anyagi erőforrással. A szervezet igazgatója, a svájci küldöttséget vezető Ueli Locher megerősítette, hogy a HEKS továbbra is egyházunk legjelentősebb külföldi támogatója kíván maradni, megújítva és egyben megerősítve és az együttműködést. A július 17-18-i „workshop” célja az volt, hogy a Magyarországi Református Egyházzal való diakóniai és missziói együttműködés rendjét a segélyszervezet tavaly elfogadott új stratégiájának megfelelően úgy alakítsák át, hogy az a korábbiánál hatékonyabb, átláthatóbb és felelősebb működést eredményezzen. A partnerséget és segélyezést szakmailag megalapozottan egyeztetve a támogatott területek szakmai testületeivel és az egyházvezetéssel.

A svájci fél részletesen tájékoztatott az elmúlt tíz év támogatásairól, amelyek keretében, lényegében országos koncepció nélkül mintegy egymilliárd forinttal gazdagodtak.

Az országos program, 2014-től rögzíti négy évre az együttműködési területeket, alapvetően két területre, a cigány-misszióra és a fogyatékkal élők célzó kezdeményezésekre összpontosít. A HEKS ezeken a területeken alapvetően gyülekezeti kezdeményezéseket, illetve az ezeket szakmailag támogató eseményeket és képzéseket kíván támogatni pályázati rendszerben. Az országos program építkezés támogatására nem ad majd lehetőséget. A két kiemelt terület mellett a lelkészek közvetlen támogatása helyett továbbképzéseket és tanulmányi utakat lehet igénybe venni. Az új rendszer lehetővé teszi, hogy a tervek szerint mintegy ötven milliós forintnyi éves támogatás az egyház szolgálatát az MRE által meghatározott célok mentén hatékonyan mozgássa elő.

DUNÁNTÚLI REFORMÁTUS CSALÁDI HÉT

Az egyházkerület második alkalommal szervezte meg 2012.június 16-21 között a Dunántúli Református Családi Hetet Balatonfenyvesen, a Református Egyház Gyermekek és Ifjúsági Üdülőjében.

A Tatai Egyházmegye több településéről érkeztek erre a hétre. 46 család, közöttük kisgyermekes családok, idősebb házaspárok és gyermekes elvált szülők voltak a résztvevők között. Az összes résztvevő száma körülbelül 200 főt tett ki.

A hét programjában szerepeltek reggel és esti zenés áhítatok, felnőtteknek szóló előadások és gyerekek pedig számára külön bibliai és kézműves foglalkozások.

A délutánok folyamán lehetőség nyílt szabad programokra, így kirándulásokra és a Balatonban való fürdőzésre is.

Az előadások során meghallgattuk többek között Victorné Erdős Esztert, a Református Egyházhoz tartozó ráckeresztúri Kallódó Ifjúságot Mentő Misszió vezetőjét, aki drogfüggő fiatalok megmentésével foglalkozik és Dányi Zoltánt, a Református Családsegítő Szolgálat vezetőjének beszámolóját. Az előadások után csoportokban dolgoztuk fel a témákat, amelyek sikeréről, kudarcáról és az én-családgyülekezet viszonyáról szóltak. A csoportbeszélgetések alatt közelebb kerültek egymáshoz a családok és sok barátság született. Sok ötletet kaptunk a gyülekezeti életet felpezsdítő lehetséges közösségi programokkal kapcsolatban is.

Esténként színes programokat

szerveztek a tábor vezetői: a programok között szerepelt bábszínházi előadás, tánc esti a Juhos együttesrel, vetél-

kedők, illetve a résztvevők humoros előadásai.

A családos hét szervezői maguk is kisgyermekes lelkész házaspárok voltak. Itt szeretnénk köszönetet mondani Székely Attila kaposfői lelkésznek és családjának, továbbá a többi lelkész-házaspárnak is, hogy szervezői és lelki szolgálatukkal hozzájárultak a résztvevő családok nagyszerű hetéhez, továbbá a Tatai egyházmegyének és az egyházkerületnek az anyagi támogatásért, amely nélkül sok család nem tudott volna részt venni ezen a tartalmas családos héten.

Jövő nyáron is szervezni fogunk hasonló családos hetet ugyanitt, amelyet sok szeretettel ajánlunk minden lelki és testi feltöltődésre vágyó családnak.

**Camani Andrea és
Körmendiné Noémi**

TÁBOROZNI VOLTUNK

A nagyigmándi református hittantábor idén Tagyospusztán, a Tatai Református Egyházmegye táborában tartottuk meg. Zuhogó esőben indultunk, bőrig ázva érkezünk meg, ami talán sokakat megriasztott volna. A jókedv azonban az időjárás ellenére is töretlen volt, s hamarosan az ég is kiderült.

A tábor hétfőtől péntekig tartott, s tartalmazott tábori programokat és játékokat, bibliai történetek feldolgozását, szalonnasütést, tatai kirándulást sétaha-

józással és kisvonatozással, valamint strandolást a Fényes fürdőben. Sok élmennyel gazdagodva térhettünk vissza, amiért az Úr Istennek adunk hálát.

A tábor lebonyolításában nyújtott segítségért szeretnénk külön köszönetet mondani Pékné Kocsis Katalinnak, Körmendi Beátának, Róthné Csonka Editnek valamint Schulmanné Koppány Bettinek. Az étkezés alapanyagainak beszerzésért köszönet illeti Nagy Lajost és a Horváth ABC-t.

TRENDIFI ISTENTISZTELET

A nyitó istentisztelet követően az Ifjúsági színpad előterében is sokan gyülekeztek: este 7 órától ifjúsági istentiszteletre került sor a Hét Határ zenekar szolgálatával.

Az együttes 2007 júniusában alakult, a Tatai Református Egyházmegye kistérségeiben havonta megjelenő Hét Határ újsághoz kapcsolódóan. Többségében lírai hangvételű ifjúsági énekeket szó-

kereszténynek vagyunk, azaz látszik-e az életünkön, hogy Krisztushoz tartozunk. Két fő gondolatot emel ki Horváth Mariann, amely megkülönböztet minket, keresztényeket másoktól. Az egyik az, hogy kevesebben vagyunk: kereszténynek lenni nem magától értetődő dolog.

A másik pedig az, hogy szent hivatásunk van: ragyogni, „mint csillagok a világban”, ahogy az ígében olvashatjuk.

Az istentisztelet további részében újra ifjúsági énekek csendültek fel, közben pedig egy-egy bibliai igeszakaszt olvastak fel a zenekar tagjai.

Igazán felemelő és áldott nyitánya volt ez a REND ifjúsági programjainak!

Újváriné Császár Boglárka
www.refdunantul.hu

laltatnak meg, ahogy tették ezt az idei REND-en is.

Az istentisztelet kezdetén egymás után következtek a sokak által ismert ifjúsági énekek a Hét Határ zenekar előadásában. Majd az igehirdetést hallhatta a gyülekezet Horváth Marianntól, a zenekar egyik tagjától a Fil 2: 14–16 alapján. Az igehirdetővel közösen elgondolkodhattunk arról, hogy vajon „perbe foghatnának-e bennünket” azért, mert

A különbözőség nem elhatárolódást jelent, hanem azt, hogy ott, ahol vagyunk, keresztényként legyünk jelen. Ezt a ragyogást úgy tudjuk megvalósítani, ha „az élet ígérére”, vagyis az evangéliumra figyelünk, és bizonyosságnak, hogy Jézus Krisztus a fényforrás-

sunk. Így válunk „a föld sójává”, „Isten hibátlan gyermekeivé”.

HEIDELBERGI KÁTÉ

77. Hol ígérte Krisztus, hogy Ő a hívőket olyan bizonyosan táplálja az Ő testével és vérével, amint ők e megtörtetett kenyérből esznek és e pohárból isznak?

Az úrvacsora szerzetési ígében, melyek így szólnak: „Az Úr Jézus azon az éjszakán, melyen elárultaték, vette a kenyeret, és hálákat adván megtörte, és ezt mondotta: Vegyétek, egyétek; ez az én testem, mely tiéretetek megtörtetik. Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre! Hasonlatosképpen a pohárt is vette, minekutána vacsorált volna, ezt mondván: E pohár amaz új testamentum az én vérem által; ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok, az én emlékezetemre! Mert valamennyiszer eszitek a kenyeret és isszátok e pohárt, az Úrnak halálát hirdessétek, amíg eljövend.” Ezt ígéretet megismétli Pál apostol is, amikor így szól: „A hálaadásnak pohara, amelyet megáldunk, nem a Krisztus vérével való közösségünké? A kenyér, amelyet megszegünk, nem a Krisztus testével való közösségünk-e? Mert egy a kenyér, egy test is vagyunk sokan; mert mindnyájan az egy kenyérből eszünk”.

78. Valósággal Krisztus testévé és vérévé válik hát a kenyér és a bor?

Nem; amint a keresztségben sem változik át a víz Krisztus vérévé, sem maga el nem mossa a bűnt, hanem ezeknek pusztán isteni jegye és záloga, ugyanúgy az úrvacsorában sem válik a kenyér magává a Krisztus testévé, ámbár a sákramentumi kifejezőmód szerint a Krisztus testének nevezzük.

GYEREKSAROK

Jertek ünnepeljünk!

Mit jelent számunkra az ünnep? Hogyan ünnepelünk? Mikor ünnepelünk? Ünnep-e számunkra a vasárnap? Ezekkel a kérdésekkel kezdte meg az idei gyerekhét előkészítését a 8 fős önkéntes csapat. A Bibliából felfedeztük, hogy a zsidó nép számára az ünnep forrása mindig valami szabadulás, Isten ígéretének beteljesülése. Mielőtt Isten elé álltak, testileg és lelkileg is megtisztultak. Ahogy teltek a hetek és a napok, a mi szívünk is egyre inkább ünneplőbe öltözött. Sokat gondolkodtunk azon,

hogyan taníthatnánk meg a gyerekeket örömmel ünnepelni és, hogy hogyan mutathatnánk be élményszerűen a bibliai ünnepeket.

Július 16-án végre megkezdődött a gyerekhét. Az első reggelen színes lufik szegélyezték a templomba vezető utat és a templom bejáratát. Feldíszítettük a Kultúrházat is, ahol a foglalkozások nagy része zajlott. Ezek is azt jelezték, hogy valami különleges ünneplésben lesz részünk egész héten. A hét során öt bibliai ünnepet tartottunk meg. Első nap a páska ünnepét ismertük meg részletesen. Még báránynézőbe is elmentünk egy falubeli családhoz. A második napon, a sátoros ünnepen, a 12 izraeli törzsre osztott gyereksereg sátrakat épített. Kipróbálhatták, hogy milyen védettséget jelentett a sátor a pusztai vándorlás során és hogy milyen lehetett a csillagos eget nézni éjszakánként és várni Isten gondoskodására nap mint nap. Szerdán az Eszter könyvből ismert purim ünnepet tartottuk meg. A zsidók számára ez a legvidámabb ünnep az év során, maszkokat öltenek és mulatságot tartanak. Sütnek, főznek, meg-

ajándékozzák egymást. A hét legizgalmasabb napja a lakodalmi készülődés és a lakoma volt. Csütörtök reggel már vidám táncsalárdával kezdtük a templomban, majd a kánai menyegző történetét, a bor csodáját, menyasszonyi ruhába öltözve mesélte el a „menyasszony”. Délután a Túlpart együttes volt a vendégünk, akik vidám dalokkal repítettek minket Meseországba. Megkaptuk néhány pillanatra a varázskalapot, „kemencét fűtöttünk, kenyeret sütöttünk”, majd egy kis táncművészettel frissítettek fel minket. Ezek után ültünk le ahhoz az asztalhoz, ahol csupa különleges étel várt minket. A törzsek maguk készítették el az ünnepi menüt: hello kittys szendvicset, gyümölcscsálakat, zöldséges állatfigurákat és csillag alakú falatkákat. A virsli és a sütemény is elfogyott. Pénteken pünkösdi ünnepét, a Szentlélek kiáradását éltük át. Készítettünk egy óriási tüzet (piros kartonból), amelyben mindenkinek benne lobogott a lángocskája. Délután a falu különböző pontjain várták feladatokat a törzseket. Mire visszaértek a Kultúrház udvarára, kiszült a sok kürtőskalács. Énekléssel, játékkal telt el az este.

A szombati kirándulás részben meghiúsult. Az eredeti terv szerint a Bakonyoszlop és Dudar között fekvő Ördögárokba mentünk volna. Az esős reggelen csak egy 25 fős lelkes csapat indult el a cseszneki várba. Volt közöttünk egy 5 hónapos kisbaba és 2 nagymama is. A várat Gilicze Tamás, bakonyszentkirályi lelképásztor, izgalmas idegenvezetésével tekinthettünk meg. Majd leereszkedtünk a vár oldalába egy barlangba, ahol még hegyi tejet is láttunk. A Kőmosó árok gyönyörű szikláin keresztül visszasétáltunk a vár bejáratához. Itt egy kis meglepetés vendéglátásban volt részünk, ugyanis két táborozó gyerek nagymamája rendszeresen mézet árul itt és most üdítővel várt minket.

A hét egy különleges családi istentisztelettel zárult, ahol végignézhettük az hét legszebb pillanatait, valamint képek által felidézhetjük az elmúlt 5 év táborait is. Az áhítatban arról hallottunk, hogy Isten egy örökké tartó ünneplésre vár minket a mennyben, amire mi is hivatalosak vagyunk. Addig is ad nekünk ünnepeket, örömteli pillanatokat és hálaadásra indító élményeket. Menjünk ünnepeljünk (életünk minden napján)!

DUNÁNTÚLI REFORMÁTUS SEGÍTŐ SZOLGÁLAT

Az elmúlt év májusában adtam hírt legutóbb arról, hogy formálódik egy Dunántúli Református Segítő Szolgálat (DRESSZ). Akkor már egy rövid összefoglalóban leírtam, hogy mit szeretne ez, a jelenleg már a kiépülés fázisában lévő Szolgálat megvalósítani. Aki érdeklődik a Szolgálat küldetése, lényege, elérhetősége felől, az a www.dressz.refdunantul.hu honlapon ezt megtalálja.

A következő hetekben egyben eljuthatnak az Egyházkerület gyülekezeteibe is azok a szóróanyagok, amelyek ugyan csak bemutatják a Segítő Szolgálatot.

Mint többen számára már tudott, a DRESSZ abból az elképzelésből indult, hogy komoly szükség van egy ilyen jellegű segítségre az Egyházkerület területén élő emberek számára.

Ezért ebben a pár sorban szeretném megerősíteni és felhívni a figyelmet arra, hogy ez a Szolgálat - a Dunántúli Református Egyházkerület vezetésének támogatását bírva -, a küldetésének megfelelően már kész fogadni a hozzájuk fordulókat. Kialakult a segítő munkatársak köre és lehetőség szerint igyekszünk úgy segíteni, hogy az elérhető közelségben legyen a lelki-mentális, és tanácsot váró, szükséghelyzetben lévő emberekhez.

Az egyházkerületi honlapot rendszeresen olvasók számára közben az is feltehető, hogy pár nappal ezelőtt megjelent egy családkonzulens képzéshirdetés is, szintén ennek a Szolgálatnak a kezdeményezésében.

Ezért mindenképpen szorgalmazom és ösztönzőm a kedves olvasónak, hogy amennyiben magunk vagy a környezetünkben élők közül valakinek szüksége lenne a Szolgálat kínálta segítségnyújtásra, akkor bátran keressen bennünket és éljenek ezzel a lehetőséggel.

Mindezt a segítő jelenlét annak tudatában kínáljuk, hogy követjük Jézus példáját, aki lehajolt és odafordult az emberhez, gyógyulást kínált neki, amennyiben az gyógyulásra vágyott.

Dr. Kocsev Miklós

Barta Lívia, Réde

AZ ANYAKÖNYVBEN OLVASTUK HITTANOS TÁBOR DADON

Ászár: Megkereszteltük: Csillag Bence Pétert

Ete: megkeresztelték Kiss Napsugárt,

Bors Julianna Hajnalkát, Deák Zsüliett Szofit

Összeházasodott: Gyüsz Péter és Székely Klaudia

Eltemették: id. Baráth Jánost, id. Horváth Istvánét,
id. Baráth Jánosét

Kisbér: megkereszteltük: Horváth Bencét és Mayer Márkot

Eltemették: id. Malomsoki Lászlónét

Kömlőd: Megkeresztelték Hegyháti Bettinát

Házasságot kötött Teleki Zoltán és Dr. Varjú Márta

Környe: eltemették Csóra Jánosét

Házasságot kötött Bagó Attila és Jakab Zsuzsa

Megkeresztelték Pintér Olivér Krisztofert

Nagyigmánd: Keresztelés: Csikel Anna, Somogyi Dorka

Konfirmáció: Ósz Norbert

Temetés: Vörös János

Oroszlány: eltemették Gulyás Károlyt; Tóth Ferencét

Megkeresztelték Olácsi Liliánát

Vértessomló: eltemették Králl Józsefnét

Tárkány: Eltemették: Tóthné Halomi Ildikót

Dadon idén is megrendeztük a már rendhagyóvá vált napközi tábor, ahogy a gyerekek emlegetik, a „hittanos tábor” június 18. és 23. között. Istennek hála, ezúttal rekordnak számító 90 fővel vágtunk neki a táborozásnak, 9 felnőtt felügyeletével. A tábor a „VízRE MAgyar!” címet viselte, ugyanis Jézus vízzel kapcsolatos történeteiből dolgoztunk fel néhányat, a Reménység Magjai Alapítvány tematikája alapján.

Sokan kérdezték tőlem, hogy hogyan fogunk bírni ilyen sok gyerekkel. Ilyenkor mindig Pál szavai jutottak az eszembe. „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerosít” (Fil. 4,13) Arra gondoltam, hogy ezt most meg is tapasztalhatjuk. Be kell vallanom, a tábor vége felé már nem volt egyszerű mindenkire tökéletesen odafigyelni, de úgy érzem, hogy kaptunk elég erőt hozzá. Minden nap kaptunk valamit, amire a munkánk gyümölcseként tekinthetünk. Egy dicséretet, egy köszönetnyilvánítást, vagy csak egy őszinte, boldog mosolyt.

Minden reggelünk kincskereséssel indult, amit a gyerekek nagyon élveztek. A reggeli gondolatébresztő után csoportbeszélgetések következtek. 20, helyenként több fő között nem mindig volt könnyű tökéletes rendet tartani. A mi csoportunk ezért kettéoszlott, és az Ifisek segítségével játszottunk a mozgékonyabbakkal az udvaron. A csoport másik fele meghallgatta a történetet és megtanulta az aranymondást. A délutáni kézműves foglalkozások nagyon jó hangulatban teltek el, de a legnagyobb sikert a melegben a vízi csata aratta. Ami még a tetszést elnyerte, az a tanulságos színdarab volt, amit esténként lelkes Ifiseink adtak elő.

Szerdán az ügyességi játékokon való részvétel hozott emlékezetes perceket mindenkinek. Pénteken kincskereső kalandtúrára indultak a csapatok a faluban. Szintén ezen a napon családi délutánt tartottunk, amit a szülők, nagyszülők is lelkesen fogadtak. A felnőttek a gyerekek ellen játszottak barátságos focimeccset. Vacsorára üstben főtt pörköltet fogyaszthattak a táborozók és szülei.

A táborra január óta készültünk imádságos szívvel a Kovács házaspár vezetésével. A „klasszikus” hittanos áhítatok, daltanulás, történet-feldolgozás mellett változatos programokat igyekeztünk kínálni a gyerekeknek. Volt hajóépítés, vitorlafestés, hálózövés, kötélhúzás, ajándékkészítés, könyvjelző-hímzés, -hajtogatás, -ragasztás, gipszöntés, hűtőmagnes-készítés, homokozás, csúszdázás, rengeteg közösségi játék, sőt peonza-verseny is. Reméljük, mindenki megtalálta a kedvére való elfoglaltságot és megérezhette velünk együtt, hogy „jó itt lenni”...

Farkas Mónika
Dad

Minden nap kaptunk valamit, amire a munkánk gyümölcseként tekinthetünk.

Újságunkat – hirdetőinknek és alapítványunk támogatóinak köszönhetően – ingyenesen juttatjuk el olvasóinkhoz !

Hét Határ Református hitéleti lap. Megjelenik minden hónap első vasárnapján Ács, Ászár, Bana, Bábolna Bokod, Csép, Császár, Dad, Ete, Kisigmánd, Kisbér, Kömlőd, Környe, Környebánya, Nagyigmánd, Oroszlány, Réde, Vérteskethely, Szákszend, Tárkány reformátusai közt

Kiadó: “Közelebb Egymáshoz” Alapítvány 2854 Dad, Fő u. 28. Felelős kiadó: **Gerecsei Zsolt** elnök 2941 Ács, Fő u.71.

Szerkesztőség: 2853 Kömlőd, Perczel u. 26. tel.: 06-34/578-503 fax.: 06-34/470-543 **email.: hethatarlap@freemail.hu**

Felelős szerkesztő: **Bogáth István** Nyomtatás: MONTÁZS Press Kft. Oroszlány tel.: 20/454-35-41 Molnár Ferenc ügyvezető

Internet elérhetőség: **www.hethatar.refdunantul.hu**

ISSN 1417 - 7641